



Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 562. In quibus rebus cum excommunicandis toleratis communicare possint non communicati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

catio jure vel facto publica in uno loco absolute publica est, & ut satis probari potest, adeoque tribuit fidelibus potestatem vitandi talem excommunicatum, ut etiam probabile est, quod, ut docent Henricus, l. 13. c. 24. n. 1. Valq. de excom. du. 8. num. 2. Filliuc. tr. 13. c. 3. q. 7. n. 49. fideles teneantur eum vitare, cum Concilium Constantiense precipiat vitare excommunicatum denunciatum & manifestum Clerici percussorem, neque id restringat ad locum denunciationis vel percussoris, nihilominus Castrop. n. 8. ut ait, verius existimat cum citatis à se Sanch. l. 2. in decal. c. 11. n. 20. Avil. de cens. p. 2. c. 6. d. 11. du. 12. Duran. in 4. dist. 18. q. 5. in fine. fideles liberos esse in hoc ab obligatione illa vitandi tales excommunicatos, eò quod excommunicatus in uno loco non sit censendus publicatus in alio, cum, esto, denunciatio afficiat personam, id tamen intelligendum respectu eorum, quibus denunciatur, seu in quorum notitiam devenire potest denunciatio.

Quæst. 562. In quibus rebus cum excommunicatis toleratis communicare possint non excommunicati?

RElponf. Licetum est cum excommunicatis toleratis, id est, non denunciatis, nec notoriis percussoribus Clerici communicare in politicis, ac si excommunicati non essent, adeoque etiam extra casum urgentis necessitatis, quia in *Extrav. ad evitandam*: permittitur fidelibus, Cönnick. d. 14. du. 3. concl. 1. Hurt. de excomm. d. 2. diff. 4. Castrop. l. c. p. 5. num. 2. cum communi, licitum quoque est cum illis communicare in divinis, dummodo ad hoc non inducantur, siue non sint causa illius communicationis, Cön. l. c. concl. 2. Laym. l. c. c. 4. n. 5. sic potes assistere tali excommunicato sacrificanti, & permittere, ut is tibi sacrificanti assistat, cum non sis causa peccati, quod ille committit; sic quoque licitum est inducere excommunicatum, ut is coram te celebret, & Sacramentum tibi ministrat, officium divinum tecum recitet, si urgeat necessitas, vel specialis utilitas, qualis esset, si non reperiri alius, qui æquè bene tibi præter hæc beneficia, Cön. l. c. du. 5. concl. 3. Castrop. num. 3. non enim peccat communicando cum illis excommunicatis, quia id non est prohibitum, neque inducendo ad peccatum, quia non inducis illos ad iniquam Sacramentorum administrationem, cum postules illam secundum se, quæ per se licitè fieri potest ab excommunicato tolerato stante necessitate vel utilitate perentis. Sed neque esse illicitum inducere citra necessitatem excommunicatum toleratum ad Sacramenta ministranda aliæque similia præstanda, probabilius docent Sanch. de matr. L. 7. d. 9. n. 8. Sayr. l. c. num. 10. Henricus. L. 14. c. 6. Hurt. l. c. Filliuc. tr. 11. c. 3. & 4. quos citat & sequitur Castrop. l. c. n. 5. contra Suar. d. 2. S. 4. n. 10. Laym. l. c. num. 5. Pontium de mat. L. 5. c. 18. §. 9. Cön. l. c. docentes id non licere, non quia peccatur contra præceptum censuræ, sed contra religionem vel Charitatem inducendo excommunicatum ad actum, quem posita censurâ exercere non potest. Ratio verò nostræ responsionis est, quod Concilium Constantiense concesserit fidelibus potestatem communicandi cum excommunicatis non denunciatis, sed toleratis, tam in divinis quàm humanis quæ facultas frustranea & inutilis esset, si virtute religionis vel charitatis ab ea communione arceri deberent, unde jam excommunicati tolerati nullo modo privantur potestate exercendi actus, qui in fide-

lium utilitatem cedere possunt, nimirum Judex potestatem judicandi, Prælatus potestatem dispensandi, conferendi beneficia, absolvendi à censuris & peccatis; cum enim permiffum sit subditis hæc petere à Superiore excommunicato, necesse est illum posse ea illis concedere, Castrop. cit. p. 5. n. 6.

Quæst. 563. In quibus casibus visitari debeant excommunicati publice & nominatim denunciati & notorii percussores clericorum?

REsp. Hos potissimum contineri in c. excommunicatos 11. q. 3. & ex eo probari esse illicitos, suntque sequentes hoc versiculo comprehensi.

Os, orare, vale, communicio, mensa negatur, Per os intelligitur collocutio & discursus cum tali excommunicato etiam per literas, internuncium aliæque similia signa, similiter per particulam hanc prohibentur oscula, amplexus & similia signa amicitia, nec non receptio munerum. Reiffenst. h. t. n. 142. ex Bonac. Tom. 1. d. 2. de excomm. p. 6. c. 2.

2. Per orare prohibetur omnis communicio cum illis in sacris & divinis, puta, in precibus publicis, non tamen privatim pro illis factis, processionibus, missis cum illis auditis aut coram illis celebratis, unde si excommunicatus talis missâ jam inchoatâ eam auditurus ingrediatur Ecclesiam, moneri potest ac debet, ut exeat, & quod si exire recuserit, novam excommunicationem Papæ reservatam incurrit. Clem. 2. h. t. potestque per vim expelli, si autem nec hoc fieri possit, fortè ob potentiam ejus, erunt Officia divina, præsertim missa, omittenda, modò Sacerdos necdum venerit ad canonem, vel ut alii, ad consecrationem, tunc enim oportebit eum pergere, usque ad sumptionem, ne sacrificium maneat incompletum, peractâ autem sumptione Calicis Sacerdos debet discedere & reliqua peragere in Sacristia, vel penitus omittere, si talis non sit locus, ceteri fideles, excepto ministro altaris, statim post excommunicatum monitum, ut exeat, intelledtque illum non velle exire, nec posse expelli, debent discedere, alioquin participarent cum excommunicato in divinis, & excommunicationem saltem minorem incurrerent. Bonac. l. c. p. 3. §. 1. n. 3. Reiffenst. n. 144.

3. Per vale prohibetur & intelligitur omnis honorifica salutatio etiam verbis facta.

4. Per tò: *communicio* quævis conversatio & communicio politica in contractibus, judiciis, laboribus, exercitiis, ita ut nullatenus licitum sit cum excommunicato inire contractum, stare cum eo in judicio, collaborare, seu idem cum illo opus facere.

5. Per tò: *mensa*, communicio in conviviis in sumendo cibo & potu, ita ut licitum non sit comedere ac bibere cum excommunicato vitando, etiam si is sit cum aliis in eadem domo, collegio, convictu, monasterio, peccatur proinde in his omnibus conversando cum excommunicato, & quidem mortaliter, si communicatio sit notabilis, vel in divinis publice celebratis; si verò sit in politicis, tantum venialiter, ut Bonac. l. c. p. 6. n. 5. Nav. c. 27. num. 29. Item Clericus communicando in his cum excommunicato à Papa per sententiam nominatim & publice denunciato, incurrit præter peccatum excommunicationem majorem, laicus verò minorem, Sylv. V. excommunicatio §. n. 22. Barb. in c. Significavit. h. t. n. 2. Gonzal. ibid. n. 4. Reiffenst. l. c. ac denique communicans cum excommunicato in